

KIRSTEN

MAREK KOLLÁR

Marek Kollár

- KIRSTEN -

ČADRO

- 2019 -

© 2019 Marek Kollár

- KIRSTEN -

V roku 2019 vydalo vydavateľstvo JADRO

Všetky práva vyhradené.

*Okrem použitia krátkych ukážok pre účely recenzie a kritiky
žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováaná ani šírená
v akejkoľvek forme alebo akýmikoľvek prostriedkami
bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.*

*ISBN 978-80-89426-58-4 (tlačená verzia)
ISBN 978-80-89426-59-1 (elektronická verzia)*

*Niekedy,
keď sa zriekneme okamžitého úspechu
v mene iného človeka alebo vhodnejšieho času,
výsledok môže byť lepší,
než v aký sme kedy dúfali.*

- OBSAH -

1. kapitola	- KIRSTEN	strana 7
2. kapitola	- ZÁPAS	strana 10
3. kapitola	- KOPIJE	strana 16
4. kapitola	- DUŠA	strana 23
5. kapitola	- DOHODA	strana 31
6. kapitola	- KOSTLIVCI	strana 38
7. kapitola	- HVIEZDY	strana 42
8. kapitola	- OTÁZKA	strana 49
9. kapitola	- PANI MILLEROVÁ	strana 51
10. kapitola	- KLAVÍR	strana 54
11. kapitola	- KAMARÁTKY	strana 59
12. kapitola	- SRDCIA	strana 62
13. kapitola	- LEKCIA KORČUĽOVANIA	strana 66
14. kapitola	- OBETA	strana 70
15. kapitola	- REŠTART	strana 76
16. kapitola	- FARMA	strana 78
17. kapitola	- STATUS QUO	strana 83
18. kapitola	- ILÚZIA	strana 86
19. kapitola	- PLÁN	strana 89
20. kapitola	- (BEZ)NÁDEJ	strana 92
21. kapitola	- TEMNÝ PASAŽIER	strana 94
22. kapitola	- PREVRAT	strana 97
23. kapitola	- KÁVA SO SEBOU	strana 102

24. kapitola DÁŽĎ – ALE TEN OSLOBODZUJÚCI	strana 104
25. kapitola NOVÝ ZAČIATOK (?)	strana 108
26. kapitola ÚČTOVANIE	strana 111
27. kapitola BOHATÍ A BOHATŠÍ	strana 116
28. kapitola HUDBA	strana 119
29. kapitola MRKVA A DEJEPIS	strana 124
30. kapitola POSLEDNÁ SKÚŠKA	strana 128
31. kapitola OBETA. ZNOVA	strana 133
32. kapitola ODPOVEĎ	strana 136
33. kapitola POKORA	strana 139
34. kapitola ZMŔTVYCHVSTANIE	strana 141
35. kapitola IZBA BEZ DVERÍ	strana 146
36. kapitola PREKVAPENÁ?	strana 149
37. kapitola O SIVEJ BRADE	strana 151
38. kapitola	.. - DOHODA A NIEKOĽKO VRÁSOK K TOMU	strana 154
39. kapitola TANCE V PORCELÁNE	strana 158
40. kapitola PLÁNY	strana 161
41. kapitola STAČILO TÚ SKRINKU OTVORIŤ	strana 163
42. kapitola Z TMY NA SVETLO	strana 170
43. kapitola OBCHOD	strana 176
44. kapitola NESPRÁVNY ADRESÁT	strana 180
45. kapitola PREMENA	strana 182
46. kapitola VÍŤAZI	strana 198
47. kapitola PRAVIDLÁ	strana 202
48. kapitola OBÁLKA	strana 209

- KIRSTEN -

Na stole ležala biela obálka. Na hnedom dreve bola dobre viditeľná. Kirsten si chystala raňajky a tašku do školy. Chodila okolo stola a sem-tam na ňu letmo pozrela. Bola ešte zatvorená, ale vedela, čo sa v nej nachádza. Nemusela ju otvoriť. A ani nechcela. Aj takto zatvorená v nej vyvolávala rovnaké pocity neistoty. Nevedela pred nimi ujsť. A keď na ne ako-tak zabudla, nasledujúci mesiac prišli ďalšie.

Odkedy prišla úplne prvá obálka, nič sa nezmenilo a Kirsten to tak chcela nechať. Nechcela jej venovať veľkú pozornosť. Nenechala sa ňou rozptyľovať. Samovi tiež spôsobovala vrásky na čele. Nechcel stratiť život, ktorý žil. Báł sa, že sa zmení, a báł sa, že tá obálka navždy zmení Kirsten. Posledné mesiace bola veľmi krehká a zraniteľná.

Balil si desiatu a sledoval ju. Jedla chlieb a pohľad mala zapichnutý do dreveného stola. Vyzerala, akoby študovala jeho štruktúru. Zamyslená a pokojná. Toto bola jeho Kirsten. Počet myšlienok v jej hlave bol neodhadnuteľný, a keby vedeli vyrábať elektrinu, tak by svietilo celé to malé mesto, v ktorom žijú. Zrejme jej chodí po rozume zase škola. Alebo klavír. Za posledné obdobie sa udialo toľko zmien, že sa ani nedivil, že bola neustále zahĺbená do seba. Robilo mu to starosť. Na druhej strane vedel, že to zvláda. Vedel by jej určite nejako pomôcť. Ale tiež vedel, že Kirsten si chce pomôcť sama. Stále hovorila, že keď si pomôže sama, tak druhýkrát ten problém už problémom nebude. Ale keď prijme od niekoho pomoc, tak ukáže slabosť, a bude sa musieť alebo aj chcieť spoliehať na pomoc iných. Taká bola odmalička. Stále nosila domov mačky a psov, ktorým bolo treba, samozrejme, pomôcť. Stále tu bola pre svojich priateľov. Sedeli spolu neraz dlho do noci na verande a rozoberali vzťahy, alebo len tak filozofovali nad životom. Kirsten bola smädná po skúsenostiach. Pomáhala, pretože sa učila spoznávať problémy. Hľadať východiská z neriešiteľných situácií. Nejakým spôsobom ju to obohacovalo a naplňalo. Pôsobila síce krehkým dojmom, ale jej húževnatosť a trpezlivosť veľakrát nad týmto obalom zvíťazili.

„Všetko v poriadku? Nepotrebuješ niečo?“ opýtal sa Sam.

„No. Ani neviem, rozmýšľam nad dnešným dňom,“ odpovedala, ako by ani nepočula otázku. „Nejako to prežijem. Poobede idem k Belinde. O pol siedmej som doma,“ vracala sa v myšlienkach späť.

„Dobre. Ja idem za pani Stewartovou. Znovu sa jej pokazila výlevka. Minule chladnička, predtým dvere. Buď sa chce za mňa vydať, alebo jej na hlavu čoskoro spadne celý dom,“ povedal a cez starú tvár sa mu prehnal úsmev, ktorý mu vyrovnal vrásky na čele.

Aj v týchto dňoch vyzeral optimisticky. Po pohrebe sa toho v ich životoch veľa zmenilo. Pre Sama bolo teraz najdôležitejšie, aby Kirsten nestratila pôdu pod nohami. Bola v tom najzraniteľnejšom veku, keď už nebola dieťaťom, ale ešte nebola ani dospelou. Snažili sa spoločne zaplniť tú prázdnotu vždy, keď vkročili do kuchyne, alebo zasadli za stôl. Keď zacítili vôňu ich spoločného obľúbeného jedla. Nechceli na tieto chvíle zabudnúť, a zároveň na ne nechceli stále myslieť. Vytvárali v nich smútok. Sam vedel, že tá prázdnota sa časom sama vyplní. Staral sa o dom a domácnosť. Kirsten mu pomáhala a rada s ním trávila čas.

Stále ju sledoval. Odhryzla si z krajca chleba a letmo na neho pozrela. Vedel, že určitým spôsobom po smrti matky dospela ako jej kamarátky, a to ju často privádzalo do komplikovaných situácií. Dojedla raňajky a vložila si do tašky desiatu.

„Ahoj večer,“ otvorila dvere na bielom drevenom dome a vyšla na verandu. Slnko sa práve valilo nad jazero a vyťahovalo z rukáva pekný slnečný deň. Na juhu bolo vždy príjemné počasie. Stále teplo a zimy neboli také tuhé ako vyššie na severe. Príroda bola skoro stále v rozkvetu. Pozrela sa ešte smerom k jazeru. Na červený domček, ktorý Sam prerobil na úkryt pred okolitým svetom. Presunula tam aj klavír, aby mohla byť v záhrade. Dodávalo jej to pri hraní energiu. Keď hrala, bolo to počuť až na verandu. Sam si zavše sadol do kresla a otvoril pivo či zapálil cigaretu. V takýchto okamihoch ďakovali za všetko, čo mali. Nenechali sa zlomiť tým, čo ich postihlo. Snažili sa, aby ich to urobilo silnejšími.

Sam vzal zo stola desiatu, kľúče a peňaženku. Zatvoril za sebou a zišiel schodmi k dodávke. Otvoril postranné dvere a nazrel dnu. Skontroloval náradie a materiál. Niekoľko iných by si zaobstaral určite novú. Nejaký ten rôčik už mala za sebou. Ale on v nej mal namontované všelijaké poličky,

dosky a zlepšováky, takže ani neuvažoval nad výmenou. A okrem toho, fungovala spoľahlivo. Nebol dôvod rozmýšľať nad novou. Každý ho v meste podľa nej poznal a neraz ho zákazník čakal rovno pri aute. Ako všeobecný opravár všetkého, čo sa môže pokaziť, musel byť pripravený opraviť všetko od zásuvky až po vodovod. V malom mestečku plnom starších ľudí nikdy nevedel, čo sa ešte môže pokaziť. Nebolo to moderné veľkomesto, ale staré mestečko plné malých domčekov, ktoré si pamätali niekoľko generácií. Malo svoje čaro. Aj preto sa sem prisťahovali. Čas sa tu zastavil a im obom to takto vyhovovalo. Potrebovali sa usadiť niekde, kde by mali na seba viac času, nemuseli všade dlho cestovať, a kde ich nikto nepoznal.

Edwood bol čarovným miestom. Jedno námestie s malým parkom, niekoľkými lavičkami a fontánou. Námestia lemovali obchody. Pretože sa všade dalo dostať pešo a pre malý počet obyvateľov bolo v meste dostatok parkovacích miest, ktoré sa tiahli naprieč námestím pred každým obchodíkom a kanceláriou. Všetci boli ako jedna niekoľko tisícová rodina. Z videnia každý každého poznal.

Skontroloval si náradie. Naposledy bol u pani Wortingherovej. Chcela, aby jej opravil koliesko na veľkej skrini. Nevedel však, že v skrini bolo všetko, čo sa tam zmestilo od päťdesiateho piateho. A keď to spolu vyhádzali a skriňu otočil, zistil, že potrebuje špeciálny kľúč, ktorý sa vyrábala v tých časoch. Káva a koláčiky pani Wortingherovej boli vždy príjemným strávením dopoludnia.

Zatvoril dvere na dodávke a skontroloval dom a okolie. Biely dvojposchodový domček, vpredu veranda, ktorá zasahovala až na ľavý bok. Bolo z nej vidieť aj jazero. Kamenný chodník sa tiahol od schránky pri ceste až k dverám. Pred domom kvety. Veľa kvetov. Kirsten stále niečo sadila a už sa ukazovalo, čo to vlastne bude. Bolo to milé a Samovi to pripomínalo ženskú ruku v dome. Vedľa domu bola veľká záhrada s jablňami. Vycúval na cestu a vybral sa za pani Stewartovou. Stihol ešte zamávať Kirsten.

Zbehla dolu schodmi k autu. Dvere sa na ňom otvárali ťažko, ale presne pre to ho mala rada. Bol to dar od rodičov k narodeninám. Nevymenila by ho za žiadne iné. Bolo plné spomienok, aké jej nové nikdy dať nemohlo. Tie sa už teraz kúpiť nedali. Nie bez mamy. Stále videla pred sebou tú obálku. A tiež vedela, že ju stále nedokáže otvoriť, aj keď by sa na ňu pozerala akokoľvek dlho. Vycúvala na hlavnú cestu a zamierila do školy.

- ZÁPAS -

„Kirsten tu už niekde je,“ povedala Sofia a zosadla z bicykla. Školské parkovisko bolo plné. Na športový deň sa všetci tešili. Uliat' sa z vyučovania, zahrať si futbal, poflakovať sa po školskom pozemku a niekam sa na celý deň zašíť. Každý študent si našiel v tento deň svoj kúsok priestoru.

„Dnes musíme vyhrať. Preto sme sem prišli a preto dnes vyšlo slnko. To je cieľ dnešného dňa!“ zahlásila Sofia. Emie ešte dychčala a rozhliadala sa naokolo.

„Čo to?“ prekvapene zabľabotala Sofia a začesala si krátku čiernu ofinu dozadu, aby lepšie videla. „Ktosi napísal na niekoľko áut k pravému zadnému svetlo slovo ‚SRÁČI‘,“ dopovedala Sofia a otočila sa k Emie.

„No kto asi? Čo si v tej škole prvý deň?“ skonštatovala Emie.

„Nie, Angela by sa k takej prízemnosti neznížila. Počkáme si, proti komu všetkému dnes hráme. Len aby som to isté nenašla aj na svojom bicykli. Alebo ty,“ dopovedala Sofia a položila na zem bicykel vedľa Kirstininho auta. Hodila pred seba batoh a zúrivo sa v ňom prehrabovala.

„Poď už! Kým sa tu všetci nájdeme, ten zápas aj začne,“ súrila Emie Sofiu a nechápala, čo práve teraz hľadá v ruksaku.

„Há, vedela som, že ju mám so sebou!“ vykrikla s iskriacimi očami Sofia s fixkou v ruke.

„To vážne?“ opýtala sa Emie s údivom.

„Vážne!“ odpovedala vysmiata Sofia. Naliala na vreckovku trocha vody a niekoľkokrát prešla cez nápis na Kirstininom aute. Pod servítkou sa zjavila rozmazaná machuľa. Sofia strčila fixku do úst a otvorila ju. Emie stála za ňou, utierala si čelo do károvanej košeľe a sledovala, ako dokončuje svoje majstrovské dielo. Vyplula vrchnák do ruky a víťazoslávne zatvorila fixku.

„Hm, tak už si spokojná? Môžeme ísť?“ pýtala sa Emie a pozerala pri tom na prepísaný nápis na aute. Na machuli sa teraz vynímalo niekoľkokrát opísané bordové písmeno H.

„My nie sme žiadne padavky, ale hráči!“ zvolala Sofia a schmatla batoh zo zeme.

„Počkaj ma!“ zavolala na utekajúcu Sofiu Emie s rozpaženými rukami. Niekedy za tým vírom energie jednoducho nestíhala. Sofia bola ako lastovička. Lietala zo strany na stranu, akoby nikdy necítila únavu.

Narýchlo sa predrala davom študentov k lavičke pri futbalovom ihrisku.

„Sme všetci?“ opýtala sa oboch a pozerala cez ihrisko na lavičku protihráčov.

„Sme. Adam tu niekde pobehuje. Ale sme tu všetci štyria,“ odvetila Kirsten a pozerala do davu, či neuvidí Adama.

„Ó, aj Angela tu, samozrejme, je,“ dodala sarkasticky Sofia.

„Tá by si nenechala ujsť príležitosť to znova niekomu natrieť. Slečna Úzasňaková,“ dodala Emie a sledovala lavičku na druhej strane. Angela sa na nich uškŕňala, a ktovie čo na nich chystala. Jej tím, pravdaže, pozostával z niekoľkých dobrých hráčov. Angela bola ich vodca a kapitán. Aj v drese, šortkách a ružových kopačkách vyzerala štýlovo. A ešte dlhé blond vlasy.

„Keď pozerám na tie známe školské futbalové tváre, tak toto vyzerá na kvalitný náter. Nie žeby som nám neverila, ale čo si budeme...“ zhodnotila situáciu Emie.

„A myslíš, že oni s ňou išli do tímu pre jej modré oči, či aké to má?“ zasmiala sa Sofia.

„Prišiel aj jej fanklub. No, tak už sme všetci,“ ironicky podotkla Sofia, prezerajúc si niekoľko trendovo vyobliekaných spolužiačok, ktoré stáli hneď vedľa Angelinej lavičky. Chodili s ňou všade. Ako na vodítku.

„Nech už išli z akéhokoľvek dôvodu, dôležitejší je pre Angelu výsledok. Vieš, za osem rokov nebude nikto rozoberať, kto bol v tíme. Ale že tím vyhral. Bude to zapísané v ročenke. Predpokladám, že k fotke a výsledku priloží Angela nejakú vhodnú fotografiu nej samotnej,“ usmiala sa Kirsten.

„Ale to nie je dôležité. Dôležité je, že sme tu, že ste prišli. Dnes bude pekný deň. Cítim to! Niečo, čo sa nedá kúpiť,“ usmiala sa Kirsten a všetky tri si ťukli pästami. Cez ihrisko kráčal Adam. V dialke za ním lenivo vyliezalo ranné slnko, preto si Kirsten clonila tvár dlaňou.

„Čaute! Ideme na to? Nebudeme hrať Angelinu hru, ale tú svoju. Majte z toho zábavu. Výsledok nie je dôležitý. Respektíve, výsledok je už známy. Určite bude menej trápnejšie prehrať, ako prísť na študentský športový deň plný zábavy s profesionálnym futbalovým mužstvom, ktoré včera odohralo zápas na 80-tisícovom štadióne,“ usmial sa polovážne Adam.

„Ruky na to!“ zvolal a vystrel pred seba ruku. Sofii zasvietili oči a plesla rukou po Adamovej dlani. Emie v pokoji položila svoju ruku na Sofiu, aby tento zväzok ako posledná spečatila svojou rukou Kirsten.

„Hurá!“ zvolali všetci zborovo a pozreli na Angelinu lavičku. Všetci tam stáli ako roboti. Zdalo sa, akoby sa nevedeli dočkať, kedy ich konečne rozdrvia. Zápas mohol začať. Ihrisko lemovali študenti a všade vládla príjemná atmosféra plná pokrikov a adrenalínu. Hralo sa na jednej polovici na malé bránky, takže na ihrisku prebiehali aj dva-tri zápasy naraz. Kirsten vedela, že to Angele nie veľmi vyhovuje, pretože nebude takto môcť zahviezdiť. Mierne sa stratí v dave, a to ju bude určite znervózňovať. Zaznel otvárací výkop. Ihriskom aj hľadiskom sa niesli pokriky a povzbudzovanie. Bol to jeden z tých najvšednejších dní, aké prebiehali všade po krajine. Kirsten behala po ihrisku a uvedomovala si, že práve získava niečo, čo si nekúpi v žiadnom obchode. Pozerala na červené tváre Sofie a Emie a vedela, že si práve vyrábajú niekoľko skvelých zážitkov a chvíľ. Dokázala by sa naháňať za loptou aj celý deň. Len nech ho strávi s týmito skvelými ľuďmi. Nevadila jej ani prítomnosť Angely. Stále sa mala od nej čo učiť. Sledovala jej hru, jej rozhodnutia. Skúšala ich porovnávať so svojimi vlastnými. Snažila sa vcítiť do jej kože a uvažovala, ako by sa zachovala Angela v tej jej. Či by sa Angela stala Kirsten, alebo či by sa Kirsten stala Angelou. Aké má možnosti?

„3 : 0,“ prerušila Kirstenino rozjímanie zadýchaná Emie. Vzala si z malého stolíka pohár s vodou a pretrela tvár.

„A to skončil len prvý polčas,“ dodala depresívnym tónom.

„Keby som mohla, tak sa na ich bránku rozbehnem sama a natriem im to!“ povedala Sofia a trela si rukou špinavé pravé líce.

„Bolí?“ opýtala sa Kirsten, potom čo pristála lopta na Sofiinej tvári.

„Mala som lepšie brániť,“ povedala Emie a podopierala sa rukami o kolená. Stále rýchlo dýchala.

„Či bolí? Toto?“ zasmiala sa Sofia a Kirsten vedela, kam tým mieri.

„Viac toho neubráníš. Veď tam lietaš ako špinavá handra. Sú jednoducho príliš dobrí. Ale keby sa nám podarilo dať aspoň jeden gól...“ uvažovala nahlas Sofia.

„Sofia, choď po loptách ako doteraz. Veď za tvoj chrbát z tých všetkých striel prešli len tri. Emie, ty nevypluj dušu a čisti ďalej pred Sofiou priestor. Ja skúsím potiahnuť loptu čo najbližšie k ich bránke. Stále idú po mne. Tak to využijeme,“ nahlas vykresloval Adam svoj plán.

„Budem v správny čas na správnom mieste,“ dodala Kirsten.

„Dobre. Do toho!“ zvolal a všetci sa rozprchlí na svoje miesta.

Druhý polčas prebiehal v podobnom duchu ako ten prvý. Angelin tím tlačil Kirstenin tak, že bolo priam nemožné dostať sa pred bránku a skórovať. Kirsten badala na Adamovi, že je unavený. Dobiedzali do neho ako osy. Bol najsilnejším článkom tímu, tak sa ho zakaždým, keď mal loptu, snažili eliminovať. Z priateľskej hry sa stal zápas na život a na smrť.

„Mám ju!“ skríkla Emie a rozbehla sa do cesty nahrávke, ktorá smerovala priamo pred bránku, kde si už nabiehal ďalší útočník. Šmykla sa priamo do kaluže blata, až jej to zaprskalo tvár. Odkopla loptu priamo na Adama. Rozbehol sa úplne na pravú stranu. Kirsten v sekunde pochopila jeho plán. Bežala zároveň s ním po opačnej strane ihriska. Dvaja hráči sa rozbehli na Adama, a v tom Angela prečítala hru. Pribehli k Adamovi, a keď mu už mali loptu zobrať, vykopol ju zdanlivo do prázdneho priestoru. Kirsten šprintovala a bolo zrejme, že sa k lopte dostane skôr ako Angela. Šanca skórovať. Vedela, že Angela to nedopustí. Už aj tak je určite sklamaná, že Kirstenin tím neprehráva aspoň 10 : 0. Prebrala loptu a utekala po ľavej strane na bránku. Angela bežala oproti. Kirsten loptu kopla okolo Angely a snažila sa ju predbehnúť. Už sa zdalo, že je o krok pred Angelou, a otvára sa jej šanca na priamu strelu na bránu. V tom urobila Angela dva zúfalé kroky a odstrčila Kirsten od lopty. Kirsten cítila, že stráca rovnováhu. Vrazila do hliníkového stola s pohármi vody a sladkého čaju, ktorý sa jej rozlial všade po tvári, vlasoch a drese. Nevadilo jej to. Od behania bola spotená ako myš. Ostatní študenti zaburáčali. Odhrnula zo seba pokrivané umelé poháre a pretrela si rukou tvár. Angela sa dvihla zo zeme a prišla k nej. Kirsten čakala uštipačnú poznámku, avšak Angela jej podala ruku: „Prepáč, nechcem ti ublížiť. Chcem ťa len

poraziť,“ povedala sucho za piskotu rozhodcu, ktorý už v ruke držal žltú kartu. Potiahla ju nahor a odkráčala. Kirsten sa podoprela rukami o kolená a zhlboka dychčala. Pozrela na Sofiu a na Emie. Prekvapene stáli na svojich pozíciách a čakali. Adam k nej kráčal z druhého konca ihriska.

„Do toho!“ zakričala a rozbehla sa na svoju polovicu. Adam zastavil. Chcel sa presvedčiť, či je v poriadku, ale jej pokrik ho dostatočne motivoval, aby pokračovali v zápase. Aj zvyšok zápasu prebiehal v rovnakom duchu. Len Kirsten a Angela bojovali na inom ihrisku ako všetci ostatní.

„4 : 0. Ani jeden gól!“ hromžila Sofia a naberala lyžičkou koláč.

„A to som dnes prišla vyhrať,“ nechápavo krútila hlavou, zatiaľ čo sa jej na jazyku rozplývala plnka.

„Ale mohlo to byť pokojne aj horšie. Náhodou, držali ste sa dobre. Neviem, čo si chceš vyčítať,“ upokojoval Sofiu Adam.

„Cítim sa ako po vojenskej rozcvičke. Barbina a jej tím nám teda dali zabrať,“ dodala Emie s červenými lícami a pozerala na fľašu chladného ružového nápoja.

„Barbina, ale s mozgom. Mala plán, a ten jej aj vyšiel. Angela nie je hlúpa. To by sme jej krivdili. Je lepšie žiť pravdou, ako umierať sebaklamom. Niečo na nej je. Keď som behala popri nej, tak to nebola navoňaná bábika. Z jej očí sršala sústredenosť. Na tom ihrisku vedela presne, čo chce a ako to docieľiť. S takým protivníkom nie je hanba prehrať, ale čtú bojovať,“ dopovedala Kirsten a bez žmurknutia sa napila kávy hľadiac ďalej pred seba.

„Snáď ju nejdeš obhajovať?! Haló, je tam Kirsten?“ durdila sa Sofia a poklepkala ju po hlave.

„Ale no tak. Veď si nebola nespravodlivo potrestaná. Len sme prehrali jeden zápas. Nie prvý a ani posledný. Ďalší môžeme vyhrať. A budeme robiť všetko pre to, aby sme ho aj vyhrali!“ dodala Kirsten trocha vážnejšie. Sofia nachvíľu pretiahla tvár.

„Hovorím, že budeme pre to robiť všetko!“ zopakovala Kirsten a nastavila zatvorenú päšť. Sofia sa usmiala a ťukli si. Kirsten si ju na moment pritúlila ako mača. Rozhliadala sa po Belindinej kaviarni. Pozrela na všetkých troch a usmiala sa: „Prečo ste takí sklamaní? Veď sme vyhrali.

Jeden pekný zážitok do zbierky. Nie je dôležité, čo bude v ročenke, ale čo ste si z ihriska odniesli sem,“ a položila si otvorenú dlaň na hrud.

„Sľúbme si, že sa takto stretneme, aj keď budeme dospelí. Nech sa akoľvek zmeníme a nech zažijeme čokoľvek. Že nás nič nerozdelí. A že sa nikdy nestretneme v menšom počte ako všetci štyria. Sľúbme si to,“ povedala Kirsten trochu zúfalým tónom v hlase. Za oknom sedeli štyri blízke duše a na stole štyri dlane spojené v jednu. Na kaviareň padali drobné kvapôčky hmly veštiace prichádzajúcu jeseň. Dni v škole budú dlhšie, nudnejšie, rozvláčne. Opak toho, čo sa práve deje v Kirstininom živote. Ona sama sa však do školy tešila. Zapadnúť medzi ľudí z mäsa a kostí, získať čas pre nakrmenie otázok, ktoré sa ako hladné ryby vynárajú z oceánu a dožadujú sa potraviny – odpovedí.

- KOPIJE -

Prvá hodina ubehla rýchlo. Kirsten vbehla na toalety tesne pred zvončením. Stála pri okne a divoko gumovala noty na papieri v ošúchanom slovníčku. Chcela dokončiť strednú časť skladby, aby si ju mohla dnes precvičiť. Dávala pozor, aby jej slzy nerozmazali ani čiarku. Nevnímala, či je niekto na toalete. Nevnímala vlastne nič. Len tóny, ktoré sa jej rodili v hlave. Čím viac bola rozrušená, tým emotívnejšia skladba jej pred očami vznikala. Mohla by plakať celý deň a napísať nádhernú pieseň, ale Kirsten už viac plakať nechcela. Posledné mesiace jej však veľa útechy nepriniesli. Chápala, že každý si myslí, že ten jeho život je najťažší, ale pre ňu bol tento rok zlomový. Zažila príliš veľa situácií, aby sa cez ne dokázala preniesť. Preto nachádzala útechu v hudbe. Tá ju nikdy nezradila. Mohla cez ňu komunikovať so svetom aj sama so sebou. Vypustiť zo seba emócie bez toho, aby sa musela báť odozvy okolitého sveta.

Možno bol niekto vedľa na záchode a počul, ako jej emócie dopadajú na zem a rozbíjajú sa na desiatky ďalších kvapôčok. Kirsten sa však nechala rušiť. Ak už tóny a noty začali prúdiť, chcela nimi kuť refrény za horúca. Kým v nej vyvolávali či už negatívne, alebo pozitívne pocity Nemyslela pri tom na Angelu. Nepopierala, že je pre ňu akousi motiváciou. Nerozumie jej svetu, a ten jej svet sa Kirsten zdal ako netvor, ktorý denne Angela prežíva ako nejaké chutné sústo. Preto bola asi pred ňou taká odmeraná. Oči mala stále trochu zaslzené. Cítila, že sa niečo mení alebo čoskoro zmení a že nič nebude také, ako predtým.

Noty, ktoré kreslila na pokrkvany papier, boli pre ňu veľmi dôležité. Ale o ne tu nešlo. Ani o samotnú skladbu. Ale o to, čo ňou chcela vyjadriť pre Sofiu. Niekde vo vnútri bola rada, že bola rozrušená, lebo ju Angela znova zarmútila. Aspoň na takéto krátke chvíle prestane byť otu-

pená a môže niečo cítiť. Kirsten veľmi chcela, aby Sofia tieto emócie zo skladby vycítila. Klavír bol pre ňu ako varecha pre kuchára. Vedela s ním robiť hudobné zázraky. Nanešťastie, aj Angela. Obe boli v hre na klavír excelentné. Aj keď odlišným spôsobom. Kirsten sa učila hrať sama a jej hra bola hebká, akoby človek spadol do šiestich vrstiev voňavých perín. Už len zatvoriť oči. Pre Angelu bola hra na klavír jej spoločenskou povinnosťou. V bohatej rodine, v akej vyrastala, to bola samozrejmosť. Pre jej rodičov nebol problém zaplatiť tých najlepších učiteľov. Jej hra bola presná ako švajčiarske hodinky. Až sa niekedy zdalo, že na klavíri hrá nejaký robot. Na prvé počutie nebol v ich hre rozdiel. Obe boli vynikajúce klaviristky. Ale znalci hudby ich vedeli rozlíšiť. Keď školu navštívila odborná porota, ktorá ich bude neskôr hodnotiť na okresnej súťaži, tak jednej časti sa páčila hra Kirsten, a tej druhej zase Angelina. Tento súboj zatiaľ nemal víťaza, ale Angela sa veľmi snažila. Táto parketa bola zatiaľ jednou z mála, ktorú stopercentne nekontrolovala. A ona z boja porazená nikdy neodchádzala. To bola Angela. Múdra, bohatá, vzdelaná dcéra milionárskej rodiny.

Tú súťaž chcela Kirsten veľmi vyhrať. Lomcoval ňou rozpoltený názor ohľadom jej duetu s Angelou. Dokáže sa na súťaži odosobniť od ich osobného boja, alebo ju Angela prinúti urobiť chybu? Angela by obetovala kvôli tejto výhre aj prehru v okresnej súťaži. Čím viac hrala Angela na skúškach proti Kirsten, tým viac to samotnú Kirsten inšpirovalo. Angela ju nútila siahnuť na absolútne dno svojich schopností. A o to isté išlo aj Kirsten. Preto ju to nehnevalo. Len sa kvôli Sofii bála zlyhania. Na skúškach nehrali zle ani falošne. Ale hrali proti sebe. Kirsten nikdy netušila, že aj to je možné. Obe sa na skúškach stále burcovali, až úplne ignorovali noty. Všetky ich predstavenia boli vlastne geniálnymi improvizáciami. Veľakrát ostali po skúške spolužiaci v nemom úžase. Ale práve preto majú šancu vyhrať. Ich vzájomný súboj už presiahol aj hranice školy. Preto sa každý na záverečné kolo tešil. Mali si zmerať sily s tými najtalentovanejšími zo širokého okolia. Každá škola sa na tento súboj poctivo celý rok pripravovala. Bolo veľkou poctou túto súťaž vyhrať. Obzvlášť tento rok. Okolo súťaže kolovali rôzne chýry a celé to súperenie jej dodávalo neuveriteľný náboj. Kirsten však nebojovala za seba. Chcela vyhrať hlavne kvôli Sofii. Aby jej dodala silu bojovať ďalej. Sofia musí bojovať!

Veľakrát sa už pozrela do jej prenikavo modrých očí a povedala jej to tak, akoby chcela tú chorobu v nej zabiť slovom.

Práve zazvonilo. Školský záchod sa teda naplní tínedžerkami a celý ho zaplnia svojimi „dospeláckymi“ problémami až po strop. Pre istotu za sebou zatvorila dvere, aby žiadne slovo nevypadlo na chodbu. Písala ďalej. Nachádzala sa v dokonalom stave mysle. Bola ako ten najlepší golfista na svete, ktorý vie už pred odpalom, že jamku trafi na prvý pokus. Zdokonaľovala noty na papieri každým šmahom ruky.

Bolo počuť len škrabanie ceruzky o papier a mnoho ponáhľajúcich sa nôh na chodbe, ktoré smerovali do tejto spovednice na konci chodby. Prameň vlasov sa jej vyšmykol spoza ucha a trocha jej zakryl oči pred slnkom, ktoré svietilo z boku cez okno. Akoby chcelo nazrieť na papier – na práve vznikajúcu skladbu. Takto našla jej noty na lavici aj pani Millerová. Bolo to, akoby našla v džungli vzácny drahokam. Kirsten sa na súťaž ani nemusela prihlásiť. Prihlásila ju tam pani Millerová.

Prvé dievčatá vbehli na toalety a priestor začal zapíňať šum.

„Kirsten, neviem čo povedať. Poď sa trochu prejsť, rozptýliš sa,“ naliehala Sofia. Pozrela jej do očí a usmiala sa. Útle, milé dievča. Mala ju veľmi rada.

„Pôjdem s tebou. Ešte pár nôt,“ odvetila Kirsten, napravila si dlhé vlasy a narýchlo zapisovala na papier posledné noty.

„Prečo sa jej nepostavíš a niečo nepovieš?“ Stále ťa niečím urazí alebo strápní. Keby nemala tie svoje zaplattené kamarátky, tak tam uprostred triedy trčí ako nejaká žihľava. Len vďaka peniazom je obľúbená a veľavážená...“ hromžila Sofia.

„Veď všetci pred ňou niečo hrajú. Zaslúžila by si počuť pravdu,“ zatínala krehké päste.

„A ty myslíš, že ju nepozná? Angela nie je hlúpa. Všetko si to uvedomuje. A čerpá z toho výhody. Asi v tej pretváрке musíš vyrásť, aby ti nevadila a vedela si s ňou žiť. Napriek tomu máme niečo spoločné. Nechcem ju ignorovať. Mám sa od nej čo učiť,“ poznamenala pokorne Kirsten.

„Cítim, že nie je tým dievčaťom, ktoré vidíme každý deň v škole. V škole je len tou, akou ju všetci chcú vidieť. Takto žiť musí spôsobovať utrpenie a ja ho nechcem znásobovať. Snáď raz naďede čas, kedy budeme môcť byť samé sebou. Zatiaľ nie je mojím priateľom, ale ani nepriateľom,“ rozprávala Kirsten a zároveň stále dopisovala svoje noty.

Sofia ostala nachvíľu ticho. Sledovala, ako si do slovníčka zapisuje tie svoje hieroglyfy. Zamyslela sa nad jej slovami. Kirsten bola asi jediná v triede, ktorá mala odlišný pohľad na všetky tie bežné, každodenné a očividné veci. Sofiin život už nejaký čas tiež nebol bežný ani jednoduchý. Odkedy sa dozvedela diagnózu, tak Kirstenine slová jej začali dávať väčší význam. S ňou plynul život akosi príjemnejšie. Chcela jej za priateľstvo niečo vrátiť. Preto stála vždy pri nej.

„Keď ona ťa uráža ako bez duše. Akoby ju to vôbec ani netrápilo. Ona je snáď sám diabol,“ nemohla sa s tým zmieriť.

Kirsten sa zasmiala: „A vieš, že práve o tom je moja esej na hodinu literatúry?“

Nachvíľu prestala písať a otočila sa k Sofii: „Každý máme dušu. Aj Angela má. Niekto o nej vie, niekto nie. Ale stále si vieme nájsť myšlienku, emóciu alebo čin, ktorými do iných duší píšeme. Každý máme tú moc povedať tomu druhému niečo, aby sa cítil lepšie. Prečo by som mala voliť slová, ktorými niekomu ublížim? Môžem mu povedať pravdu, ale musí byť na ňu pripravený. Lebo tá bolí najviac,“ pozrela skúmavo na Sofiu. Okolo nich pobežovali dievčatá, ktoré ani netušili, o čom sa rozprávajú. Umyli si ruky a utekali sa zaoberať každodennými tínedžerskými záležitosťami.

„Vieš, ono to nie je také jednoduché. Ak niekomu ubližuješ, ubližuješ najprv sebe. Kým tomu druhému tú negatívnu myšlienku povieš, nachádza sa chvíľu aj v tvojej hlave. A keď máš takých myšlienok veľa, nakoniec zistíš, že už máš len tie. Že nie je priestor pre kreatívne nápady, vtipné spomienky, sny, túžby. No proste všetko to, čo nás môže urobiť pekným a zaujímavým človekom. Najkrajšie na ústach je to, že môžu niekomu druhému zmeniť život len vďaka pár hláskam. Veď to je úžasné! Ja chcem mať v hlave len príjemné myšlienky. Aby mi v nej neostalo miesto pre tie